

VERZAMELING
VAN
LEERZAME
EN
VERMAKELIJKE
ZANGSTUKJES,
TOT NUT VAN 'T ALGEMEEN.

LENTEZANG.

WIJZE: *Arm en nedrig is mijn hutje.*

Welkom, welkom, lieve lente!

Nu de barre winter vlugt.

Welkom, welkom, lieve lentel

Alles ademt frisscher lucht.

Kruid en plant en boom en bloemen

Leven door vernieuwde kracht:

Alles moet uw' invloed roemen,

Daar ge ons zegnend tegenlacht.

Welkom, welkom, lieve lente!

Daar gij alles streelt en vleit.

Welkom, welkom, lieve lentel

Daar gij vreugd rondom verspreidt.

Gij schenkt ons het zonlicht weder,

Dat zijn stralen koestrend schiet,

En uw hand, zoo mild als teeder,

Ons de warmste dankstof biedt.

Welkom, welkom, lieve lentel

Alles huppelt danst en springt.

Welkom, welkom, lieve lentel

Alles juicht en dankt en zingt.

Ook wij voelen uwen zegen:

Wij, in onzen lentetijd,

Zien den leeftijd vrolijk tegen,
Die ons noopt tot nieuwe vlijt.
Welkom, welkom, lieve lente!
Welkom, zacht verkwikkend uur!
Welkom, welkom, lieve lente!
'k Dank U, Vader der Natuur!
Laat ons uwe weldaân eeren,
Daar Gij veld en akkers drenkt,
En in onze lente leeren,
Dat uw goedheid alles schenkt!

DE SCHOONE SEKSE.

wijze: *Wien Neêrlandsch bloed in de adren
vloeit.*

Komt, broeders! vat den beker aan,
En schenkt hem vol met wijn;
Wie nu zijn glas laat ledig staan,
Moet wel een druiloor zijn.
Wij wijden dezen gullen dronk,
En smelten drie in één,
Aan't schoonst gewrocht, dat Gods ons schenk
Tot heil van 't algemeen. (*bis*)

Het *meisje*, met haar rozenkroon,
Dat ons verrukt en streelt,
En met een hartje, rein en schoon,
Het hart des jonglings steelt:
Haar zij deze eerste teug gewijd;
Blijft zij op 't deugdspoor treên,
Zoo sticht zij, in haar' lentetijd,
Reeds heil voor 't algemeen. (*bis*)

Gun, dat men u de tweede wijf,
Beminnenswaarde *vrouw*,
Die uwe huwlijksheerschappij
Slechts stelt in liefde en trouw!
Bestuurt gij kloek uw eigen huis,
Met lot en kring tevreên,
Zoo strekt uw voorbeeld, rein en kuisch,
Tot heil van 't algemeen. (*bis*)

Het laatste teugje druivennat,
Zij, *moeders!* u gewijd,
Die de allerkostelijkste schat
Uit 's huwlijks goudmijn zift.
Kweekt gij het kroost, dat God u geeft,
Naar Vaderlandsche zeên,
Zoo hebt gij ook op aard' geleefd.
Tot heil van 't algemeen. (*bis*)

WIEGEZANG.

(Uit de *Volksliedjes* der Maatschappij.)

WIJZE: *Waar of mijn Rozalijntje blijft?*

Slaap, slaap gerust, mijn kindje! slaap!

Mijn Jantje! schrei niet meêr!

Wat deert u toch, mijn lieve schaap?

Gij schreit uwe oogjes zeer,

Daar nog geen zorg uw hartje kwelt;

Gij weet nog van geen kwaad;

Wat is er dan, dat u ontstelt,

Dat gij niet slapen gaat?

Uw vader werkt met lust en vreugd,

En wint voor u het brood;

God zegent hem, en loont zijn deugd:

Is dit geluk niet groot?

Uw moeder is geen rijke vrouw,

Maar leeft nogtans gerust:

Zij zorgt voor u met liefde en trouw;

Gij zijt haar hartelust.

Zoo God uw lieve leven spaart,

En onzen wensch voldoet,

Zoo geëv' Hij u een' zachten aard,

Een deugdzaam rein gemoed,

Dat steeds zijn vreugd in weldoen vindt,
Zich nooit aan schijn vergaapt;
Dan zegent God ook eens mijn kind...
Maar zacht... mijn Jantje slaapt.

DE VERGENOEGDE VROUW.
(Uit de *Volksliedjes* der Maatschappij.)

wijze: *Hoe zoet is 't daar de vriendschap woont!*

Zie zoo! dat is weër afgedaan;
't Ontbijt was vroeg gereed.
Mijn man is naar zijn werk gegaan;
De kindren zijn gekleed.
Zij sprongen vrolijk om mij heen;
Zij zijn gezond en vlug ter been,
God dank! God dank! God dank!

Zij gaan naar school, 't is nu de tijd,
Dat elk wat leeren moet.
Hieraan besteden we onze vlijt;
Zij erven geld noch goéd;
Maar zij zijn reedlijk opgebracht,
Wie is er dan, die hen veracht?
Geen mensch, geen mensch, geen mensch.

Nu help ik ook mijn kleine wicht.
Ei zie eens, hoe het licht ;
Terwijl 't in 't schommelend wiegje ligt,
En naar zijn moeder wacht.
Die lieve lachjes stelen 't hart:
'k Vergeet dan moeite, zorg en smart
Daardoor, daardoor, daardoor.

Wat heb ik een gelukkig lot!
Mijn man is braaf en trouw ;
't Geen hij verdient, dat zegent God:
Ik ben geen rijke vrouw,
Maar weltevreden in mijn' staat ;
En moet ik werken vroeg en laat,
Geen nood! geen nood! geen nood!

Hij zorgt voor ons, en ons gezin,
't Zij dat ik slape of waak'.
De rijkdom heeft veel moeiten in ;
't Is alles geen vermaak.
Ik doe mijn' pligt, en dat met lust ;
Dan leef ik vrolijk en gerust,
En wensch, en wensch niets meer.

HET NUT DER BEZIGHEDEN.

(Uit de *Volksliedjes* der Maatschappij.)

WIJZE: *Pantalon door kunst verheven.*

Wilt gij steeds genoeglijk leven,
Dat gij ramp en kommer mijdt,
Zoo dient gij wel acht te geven
Op 't besteden van uw' tijd,
't Oogenblikje is ras verloren,
Waarin gij niet iets verrigt,
Dat u verder, dan te voren,
Brenge in 't volgen van uw' pligt.

't Ledig leven is vervelend
Voor een opgewekt gemoed;
Maar daartegen valt het streefend,
Als men 't werk met vlugheid doet;
En het strekt veeltijds tot wering,
Zelfs van zware ziekte of pijn;
Voor een slechte spijsvertering
Is 't de beste medicijn.

o! Wat kan 't ons hart verkwikken,
Als men, na voorgaande vlijt,
's Avonds eenige oogenblikken
Van zijn rust der vriendschap wijdt!

Zij kan pijn en smart verzachten;
Zij maakt zwaren arbeid ligt;
Zij herstelt den moed en krachten;
Alles wordt met lust verrigt.

'k Zal mijn' tijd dan, weltevreden,
Voor mij en mijn huisgezin,
Ijfrig aan het werk besteden;

En al heeft dit moeiten in,
'k Heb 't genoeg, dat mijn kindren,
Dat mijn vrouw haar nooddruft heeft.
Niets zal mijn geluk dan hindren,
Zoo lang God mij krachten geeft.

DE OOGST.

(*Uit de Volksliedjes der Maatschappij.*)

WIJZE: *Gij, die thans met mij zijt ter jagt.*

Zie, hoe de zon reeds opwaarts smelt,

Ha! ha!

Kom, spoeden we ons te zaam naar 't veld,

Ha! ha!

Hoe buigt alreeds het rijpe graan!

Laat ons de zicht in 't koren slaan;

Welaan! welaan! welaan!

Kom, spoeden we ons te zaam gezwind,

Ha! ha!

Terwijl men 't graan tot schoven bindt,

Ha! ha!

Slaan wij, op dezen heldren dag,

Er duizend neer, bij elken slag;

Welaan! welaan! welaan!

Wij spoeden voort; dat gaat er door,

Ha! ha!

Hoe ook de zon in 't aanzigt gloor',

Ha! ha!

En 't zweet ons droppel' van de kin,

Wij slaan er echter lustig in;

Ha, ha! ha, ha! ha, ha!

Hij, die nu lui zijne armen spaart,

Ha! ha!

Is zelfs geen' klap om de ooren waard',

Ha! ha!

Het weér is droog, en vóór den nacht

Moet de oogst ook droog in schuur gebragt,

o Ja! o ja! o ja!

Maar, knapen! is uw ijver sterk,

Ha! ha!

Gaat toch niet roekeloos te werk,

Ha! ha!

Die roekloos, of uit eigenbaat,
Te veel op d'akker liggen laat,
Doet slecht, doet slecht, doet slecht.
Wanneer de zon in 't westen daalt,
Ha! ha!
Dan wordt het graan naar schuur gehaald,
Ha! ha!
Dan juichen we allen, blij te moé,
Den welvernoegden landman toe,
Ha, ha! ha, ha! ha, ha!
Dan gaat de bierkan in het rond,
Ha! ha!
Dan dansen we op den groenen grond,
Ha! ha!
Wat vreugd! terwijl het veêltje klinkt,
Als de eene danst en de ander drinkt,
Ha, ha! ha, ha! ha, ha!
Nog eens, rept, knapen! u in 't veld,
Ha! ha!
Ziet, hoe de zon reeds voorwaarts snelt
Ha! ha!
Rondom valt reeds het rijpe graan;
Ziet reeds de wagens vol gelaân;
Spoedt voort, spoedt voort, spoedt voort,

DE BRUILOFT.

DE BRUIDEGOM.

WIJZE: Geld is de ziel van alle zaken.

Welkom , o vrienden al te zamen !
Welkom aan dezen bruiloftsdisch ;
Vreugde doe ons de borst ontgloeijen ,
Daar deze dag zoo heuglijk is.

DE GASTEN.

Ja , de vreugd doordringt ons de adren ,
Bij dit vrolijk huwlijksfeest ;
Daar wij te zaam de gulle tafel nadren ,
Juicht elk van ons met blijden geest.

EEN.

Maar is het huwlijk zoo aantlokkijk ?
Is de vrijheid niet meerder waard' ?
Zeker in banden om te zuchten ,
Is het verdrietigst op deze aard'.

ALEN.

Neen , het zijn fluweelen banden ,
't Lieve huwlijksjuk is zoet ;
Aan den hoezem eener teedre gade ,
Smaakt men gewis het hoogste goed.

EEN.

WIJZE: *Zonder liefde, zonder wijze,*

Wat toch is het vrij te zijn,
Als m' alleen moet zwerven?
Is 't het teeder hart geen pijn,
Als 't de min moet derven?
Maar, vereend van ziel en zin,
Smakt men waar genoeg en,
Zalig is 't; wanneer de min
Twee kan zamenvoegen!

ALLEN.

WIJZE: *Wat is ons al vreemd gegeven.*

Ja, gewis, het huwlijksleven
Is met zaligheên doorweven;
De echt verstompt het scherpst verdriet;
En de rampen klemmen niet.

EENE DER GETROUWDEN.

Kijk, het is nu vijftien jaren,
Dat ik met mijn' man mogt paren,
En het is nog even groen:
Manliefl' kom, geef mij een' zoem,

DE MAN.

Wel, ziedaar — die drooge snaken,
Die het eerlijk huwlijk wraken.

Kennen 't waar genoeg niet,
't Geen ons huwlijksliefde biedt.

ALLEN.

WIJZE: *Malbroek, enz.*

Ja, ja, wij moeten 't gelooven,
Elk roep': *het huwelijk boven!*
Ja, ja, wij moeten 't gelooven;
Komt, schenkt den beker in,
En drinkt, met blijden zin,
Ter eer der huwlijksmin.

EEN,

wijze: *Je le compare avec Louis.*

Wanneer de deugd den trouwknoop legt,
't Jonge paar vereend blijft streven
Naar een genoeglijk werkzaam leven,
En dus de deugd aan d'ijver hecht;
Wanneer 't kroost dan om ons dartelt,
't Wichtje aan 's moeders boezem spaelt,
o Dan kan, o dan kan
't Oog van vreugde weenen — 't oog van, enz.

ALLEN.

o Ja, gewis, het echtverbond

Schept ons een' hemel hier op aarde,
Geeft aan het hart een hooger waarde;
Ieder roep' dus, met hart en mond:
Liefde, liefde, bron van zegen!
Strooi uw rozen allerwegen,
Dat elk hart, dat elk hart
Voor uw altaar kniele — voor uw, enz.

EEN.

wijze: *Gij, die thans zijt met mij ter jacht.*
Komt, vrienden! wensch, met blij geluid, o ja!
Uw heil aan bruidegom en bruid, o ja!
Maar plengt daarbij den eerewijn,
Den zal de wensch meer klemmend zijn,
Drinkt uit, drinkt uit, drinkt uit.

WENSCH.

wijze: *Exaltans, etc. chantons, etc.*

ALLEN.

Heil en vreugd, — heil en vreugd
Zij uw deel, o echtelingen!
Heil en vreugd, — heil en vreugd
Zij het loon van uwe deugd!

TWEE STEMMEN.

Nimmer treffe u ramp of druk;
Nimmer doe u kommer zwoegen;
Maar een ongestoord geluk
Vergezelle uw huwlijksjuk!

ALLEN.

Welk een goed — welk een zoet
Zal uw deugdzaam harte smaken!
Neen, 't verdriet — kent men niet,
'Waar de liefde 't hart gebiedt.

EEN.

't Vergenoegen lagche u tegen,
Waar gij uw voeten drukt,
Daar gij 's Hemels dierbren zegen
Van uwe liefde plukt:
De overvloed — moog' met goed
U in ruime maat bedeelen.

ALLEN.

Haast moogt gij — zij' aan zij',
Een lief, aardig wichtje streelen!
Leeft in rust — leeft in vreé!
Lang leef 't paar! hoezeet hoezeet!